

adele parks

EXIT

TADY

a TEĎ

adele parks

TADY a TEĎ

2014

Copyright © 2013 by Adele Parks
Translation © 2014 by Jitka Šišáková
Cover design © 2014 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE STATE WE'RE IN,
vydaného nakladatelstvím Headline Review, Londýn 2014,
přeložila Jitka Šišáková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Kateřina Žídková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafické zpracování obálky: Rajka Marišinská
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2014

ISBN 978-80-7498-038-1

Pro Jimmyho

PROLOG

„Takže ty tvrdíš, že víš o lásce všechno, jo?“

„Vím dost.“

„A já zase nic. Láska je pro mě stejně prázdný pojem jako ufoři nebo duchové. Nevím o tom ani to nejmenší.“

Rozesmála se, jako by si myslela, že to řekl z legrace. Ten smích se zapsal do jejich života. Smála se nahlas a od srdce, kurážně. Rozpačitě se na sedadle zavrtěl, protože ho překvapilo, jak ho její praštěné řeči začínají bavit.

„Proč vlastně nevěříš na lásku?“ zeptala se a ani neskrývala roztomilý úžas.

„No protože člověk se při ní akorát trápí,“ řekl a nasadil výraz znaveného frajera. Dělal si sám ze sebe legraci, aby nepoznala, jak vážně to myslí.

„Ale nenávidíš na druhou stranu taky člověku nepřináší zrovna moc velké potěšení,“ namítla. „Když o tom tak přemýšlím, v životě jsem nepotkala šťastného cynika ani zoufa-

lého optimistu. Takže nejlepší je optimismus jako takový. To je přece úplně jasné.“ Zářila radostí, jak to pěkně vymyslela, a on jen pomaloučku, nevěřicně vrtěl hlavou. Snad i pobaveně.

Zaujala ho.

1976

EDDIE

Eddie stál na prahu svého domku v řadové zástavbě v Claphamu a zhluboka dýchal. Snažil se nasát do plic co nejvíc chladného vzduchu černé noci. Doufal, že s každým pomalým výdechem se vyplaví trocha vůně hezkých chvil, které by Diane určitě neschvalovala. Šaty mu páchly tabákem, táhla z něj whisky a pivo. A bude se muset taky osprchovat, aby z něj nebyla cítit ženská. Jak tam tak stál, všiml si, že v sousedství už začínají strhávat ze schodů před vchodem černobílou viktoriánskou dlažbu. Eddie nechal tu jejich odstranit hned, když domek zdědili. Taky vybourali starou vanu a místo ní si dali nainstalovat mnohem hygieničtější plastovou soupravu umyvadla, vany a klozetu v avokádově zelené barvě. Nechali si zavést ústřední topení, protože to-

pit v kamnech bylo nepohodlné a všude byly samé saze. Jak osvobozující pocit! Pryč se vším starým! Ať žije nová doba! Pokrok! Dívat se kupředu, o to jde. Ne se ohlížet zpátky, to nikdy nebyl jeho styl. A nikdy nebude.

Diane modernizovat dům nechtěla. Pořád mlela, že by se měly zachovat historické prvky, protože jednou určitě přijdou zase do módy. Přála si, aby zůstal takový, jaký byl v době, kdy tam bydlela s rodiči jako malá.

„Jasně, ale až budeme chtít koupit něco většího a tohle prodat, nikdo se na takovou barabiznu nepřijde ani podívat,“ vysvětloval jí Eddie. Diane podle něj odmítala pochopit, že většině lidí život ve dvacátém století vyhovuje, a to ho dráždilo. Ale ona se vždycky rozčílila a oháněla se hloupými argumenty, což se v poslední době stávalo čím dál častěji, hlavně když se napila.

„My nic většího nepotřebujeme! Ani si to nemůžeme dovolit!“ mečela na něj protivně. Vždycky měla takový ukňouraný ječák. Už hezkých pár let.

Ano, trochu s účty za tenhle dům bojovali, ale stejně bylo Eddiemu líto, že ho Diane nechce nijak zvelebit. Koneckonců to je jeho dům, třebaže ho zdědili po jejích rodičích. Takový je zákon. Pokud by se ho rozhodl prodat, mohl to klidně udělat. Rozčilovaly ho i staré kazetové dveře, parkety a kamenné výlevky. Řekl jí, že nemíní bydlet v muzeu. A tak muselo všechno pryč.

Eddie si povzdychl, že už skoro rok na dům nesáhl. Zjistil, že ani sebevíc jasně oranžových plastových křesílek neudělá z čísla popisného 47 dům jeho snů.

Váhavě strčil do dveří a přinutil se vstoupit. Okamžitě ho

do nosu praštil pach zvratků a špinavých plen. Div se neotočil na podpatku a neutekl.

V chodbě se objevila Diane. Neumytá a neupravená. Mastné vlasy jí padaly do obličeje, na sobě měla ušmudlané džíny a v podpaží koláče potu. Nicméně se i přes dva porody pořád pyšnila báječnou postavou, to musel Eddie uznat. Všiml si toho pokaždé, když se na ni podíval. Přestože kojila, prsa se jí nezvětšila, a tak se neobtěžovala nosit podprsenku. Pod tričkem se jí skoro pořád provokativně rýsovaly dvě drobné tvrdé bradavky. Měla dlouhé nohy a hezký zadek. Eddie nechápal, jak je možné, že se Diane tak urputně brání pokroku, když je její tělo jako stvořené pro tuhle dobu. V šedesátých letech měla trochu problém, protože muži tehdy toužili po ženských, které bylo za co chytit, zato v těch sedmdesátých je Diane se svou štíhlou a vysokou postavou za bohyni. Teda kdyby se aspoň umyla.

Beze slova mu strčila do náruče mimino a Eddiemu vypadl z ruky scénář. Papíry se rozlétly po zemi jako okvětní plátky odkvetlé růže. Trpce zalitoval, že si neočísloval stránky. Diane lhostejně pokrčila rameny a odešla do kuchyně. Už se nenamáhal plýtvat zdvořilostí a mluvit spolu. Eddie nepotřeboval slyšet, že měla špatný den, že holčičce rostou zuby, nedá se ukonejšit a že plenky smrdí víc než obvykle. Diane mu takové věci dřív říkávala, jak u tohohle miminka, tak předtím u chlapce, ale bylo to každý den stejné, pořád dokola to samé a Eddie jí neměl jak pomoci a Diane se zdálo, že by se mu stejně nechtělo. Eddie už ani sám nevěděl.

Bezmyšlenkovitě si posadil ufnukánka na bok a opřel se čelem o zeď. Cítil, jak hicuje. To bude tou whiskou. Měl zů-

stat u piva. Neměl se nechat vyhecovat a pít v poledne kořalku, ale to se lehko řekne. S tou holkou byla taková sranda. Koketovala, blbla. Navíc věděl, že po whisce se jí bude chtít zlobit. Není nic lepšího než si odpoledne příjemně a nezávazně zaprcat. No, vlastně ještě lepší je vzít ji pořádně natvrdo. Předsín měli vytapetovanou hladkou vinylovou tapetou s módním vzorem hnědé kostky na světle hnědém pozadí. Na podlaze byly korkové dlaždice. Obojí vybíral, ale teď se mu to nelíbilo. Na okamžik se mu zazdálo, jako by se ocitl v cele pro duševně choré. Jen měkké polstrování scházelo.

Eddie se přinutil podívat na Zoe. Takové tlusté děcko. Když na ni baby koukaly do kočárku, rozplývaly se, jaký je to buclatý andílek, roztomiloučké stvoření a holčička krev a mlíko. Chválily ji tak proto, že samy měly za války hubené děti, a tak se jim teď tlustá mimina zdála nejlepší. Eddiemu se jeho dcera nelíbila. Kdyby aspoň nebyla tak moc baculatá. Plenky na ní div nepraskaly, šatičky ji škrtily, čepičky jí byly malé a sklouzávaly z její velké hlavy a punčocháčky přes tlustá stehýnka ani nešly natáhnout. Dean byl přesně stejný. Eddie si myslel, že to časem vyběhá, ale nevyběhal. Bylo mu pět a nosil oblečení pro osmileté děti. Nohavice měl dole věčně od bláta, protože Diane byla příliš líná, než aby mu je zkrátila. Líná, anebo neschopná. Jenže u kluka si aspoň můžete říkat, že je třeba podsaditý nebo mohutný, a utěšovat se, že z něj vyroste ragbista. Proboha, vždyť se píše rok 1976! Člověk musí mít štíhlé a pružné tělo, aby mezi moderními, bohatými a žádanými lidmi obstál! Ti buclatí... prostě nemají šanci.

Eddie psal pro BBC. Očekávalo se od něj, že bude mít styl

a glanc. Patřil k hrstce vyvolených. Znal se s lidmi, na které se jednou bude vzpomínat jako na ikony své doby. U Eddieho se tedy rozumělo samo sebou, že bude mít vlasy pár centimetrů přes límec a dlouhé kotlety. Nosil supermódní manšestráky, které mu padaly nebezpečně nízko na boky, a k nim vypasované polo košile, které by nemilosrdně odhalily každé deko tuku navíc. Všichni předpokládali, že si sem tam rekreačně něco šlehne a pěstuje volnou lásku, a že má manželku, která si kdysi přivydělávala jako modelka, ale teď už je trochu moc závislá na valiu a víně. Život byl jeden velký večírek.

O dětech se nemluvalo, ale když už musely být, pak se očekávalo, že to budou vyhublí a rozmazlení spratci. Chodili vymódění jako maškary a nosili dlouhé blond vlasy, takže se skoro nedalo poznat, jestli jsou to kluci nebo holky. Jako předobraz sloužily skandinávské a americké děti. Jenže Dean vypadal jako tlouštík Billy Bunter. Eddie to dával za vinu množství rýžové kaše, sladkého pudinku a palačinek z prášku, kterými ho Diane ládovala. Věděl, proč to dělá – když mají děti plnou pusou, neřvou. Kráva jedna líná.

Matka ho varovala, že z Diane nikdy nebude pořádná manželka. Neumí pořádně uvařit, šít ani práť. On jí to tehdy nevymlouval, protože ho uhranula právě ta Dianina rozevlátost. Myslel, že je stejná jako on. Suverénní, odvážná a sobecká. Přitahovalo ho to. Teď už mu to jenom překáželo.

Šel za manželkou do kuchyně. Na okamžik zadoufal, že třeba něco uvařila, ale byla to směšná představa. I kdyby snad byla ten typ manželky, která by na něj čekala s nachystanou večeří, tak marná sláva – přijel o dvě hodiny později, než avizoval, a tak by měl stejně jídlo studené nebo vysuše-

né v troubě. Ale v jejich kuchyni nebyla po nějaké domácí pochoutce ani stopa. Páchlo to tam zatuchlinou, splašky a zkaženým jídlem. V kuchyni Eddie skutečně nikdy neznamenal nic jiného než smrad a nepořádek.

Diane tu nechávala vždycky zapnuté rádio. Zvuk měla stažený, aby nevzbudil miminko, ale Eddieho to rozčilovalo. Neslyšel pořádně ani písničky, ani zprávy. Naštvaně rádio vypnul a do ticha se ozývalo jen odkapávání z kohoutku s teplou vodou. Už se nějakou dobu chystal ho dát spravit. Ale pochyboval, že na to někdy dojde.

Eddiemu připadalo bizarní, že se v kuchyni nevaří, a přesto je tam pořád takový binec. Na lino se člověku lepily boty, až mlaskaly. Na kulatém plastovém stole se vršilo neumyté nádobí, špinavá slánka a zbytky od večeře, oběda i snídaně. Kritickým okem spočinul na rozbalené kostce másla, které pomalu žluklo, na skleničce vyschlého džemu, láhvi zkyslého mléka, lahvičce kečupu s oslzlým víčkem a talířku s mastnými nažloutlými šmouhami, podle nichž poznával, že Dean měl dnes k večeři míchaná vejíčka. Zase se k nim nastěhují myši, jestli si Diane nedá větší pozor. Málokdy se sešli u stolu jako rodina. Eddiemu bylo jedno, že ani v neděli neobědvají společně – rodinný oběd v podobě tradiční pečeně a dvou druhů zeleniny považoval za maloměšťácký přežitek, který vzývala předchozí generace –, ale ocenil by, kdyby občas uvařila aspoň těstoviny nebo maso na kari, což maloměšťácké nebylo, protože šlo o cizokrajnou kuchyni. Těstoviny a maso na kari byla móda. Docela rád by pozval třeba přátele na večeři. Dali by si fondue a pili k tomu červené. Na líbáncích ve Španělsku si dokonce koupili karafu. Kde vlastně sakra je,

pomyslel si Eddie. Jak je možné, že se na lince povalují hrnce a pánve, ale karafu tam ještě neviděl? Schovala ji stejně jako všechny ostatní památky na jejich líbánky? Uplynulo od nich sotva šest let, ale jemu to připadalo jako celá věčnost.

V zatuchlé kuchyni pořád stál dřevěný sušák na prádlo a na něm se sušilo oblečení. Diane ho na něj věšela takovým způsobem, že Eddiemu připomínalo bezvládné mrtvolky. Na zemi u dveří ležely dva plastové lavory, v nichž namáčela pleny. V kuchyni stálo snad deset hrnků a sklenic a v každém bujela nějaká specifická plísňová kultura. A drobký se tu válely jako záplava konfet. Diane přežívala na deseti čajových sušenkách denně. K tomu si dala ještě dvě jablka a několik sklenek vína, což ji hravě drželo pod hranicí tisíce kalorií denně a kyčle jí mohly nerušeně trčet dál. V poslední době už se ani neobtěžovala s těmi jablky a místo nich si ordinovala sklenku navíc.

Hodilo by se vyvětrat, ale rám okna byl zkřížený a nešlo s ním hnout.

Kuchyň, to byla Eddieho pověstná místnost 101 jako z Orwellova románu. Sice mu nikdo nepřikládal k obličejí klec s krysy, ale umíral tam jako v zajetí. V této kuchyni se neprobíraly stávky ani hudba Davida Bowieho, dokonce ani trvalá a motorcky Chopper. Eddie s Diane se tady ve svých rozhovorech (pokud vůbec nějaké vedli) omezovali na to, že jedno dítě upadlo a rozbilo si koleno, zatímco u druhého se objevila nějaká divná vyrážka. Anebo Diane kňourala, že by potřebovala pár liber na nový chlebník, nebo že se u nich stavila teta a ta si myslí, že by potřebovali nové záclony, a taky se prý ptá, kdy Eddie konečně dostane líp placenou práci.

A pokud už měla Diane víc upito, řvala na něj, že by ji to taky zajímalo. Má přece vysokou školu, krucinál! Když má, kurva, titul, proč se zahazuje s psaním? Psaní nevynáší! Proč si radši nevzala účetního? To jí teta taky říkala a ona už si to taky myslí.

Eddie znal pár chlapů, kteří svoji ženě vrazí občas fac-ku. Jeho styl to však nebyl. Pokud takový člověk čte *Tribune*, svoji ženu nebije. Ale někdy, když pořád lamentovala dokola a nebyla k zastavení, si docela uměl představit, že by popadl špinavou utěrku, co se válela zmuchlaná na lince, a zacpal jí s ní pusou. Ne snad, že by ji chtěl přímo udusit, to ne. Jen zašpuntovat, aby přestala.

Podíval se na svůj tlustý zlatý snubní prsten. Takhle si to teda nepředstavoval. Nemohl se ani pořádně nadechnout.

1982

2

CLARA

Clara zlostně vypnula televizi. V životě tam neřeknou nic pěkného, jenom samé bomby, únosy a stávková pohotovost. Koukala na zprávy jen kvůli reportážím v závěru, kde se mluvilo o tom, co dělala královna. Jestli navštívila nějaký park nebo středisko pro mládež. Dnes se to Clara nedozví, protože vypnula televizi dřív, než se k tomu dostali. Prý jsou tři miliony nezaměstnaných. Tři miliony! Copak se pro ně nenajde žádná užitečná práce? Mělo by se s tím něco dělat, protože z nečinnosti nikdy nekouká nic dobrého. Úplně ji píchlo u srdce. Dobře věděla, jak dokáže nuda člověka ničit. Říkala Timovi, že by se ti nemakačenkové snad dali nějak zaměstnat. Na Falklandských ostrovech zrovna statečně bojují britští vojáci a námořníci, odvádějí neskutečné výkony,

a tak by jim nějaká pomocná ruka jistě přišla vhod. Clara neměla představu, co se tam přesně děje. Dokonce ani kde to přesně je, a musela se podívat do atlasu, ale tatínek Neila Todda před školou říkal, že si to nemá tak brát, protože to neví skoro nikdo. Slyšela jen tolik, že tam vybuchují bomby, hoří tam a mladí vojáci se vracejí domů s těžkými zraněními. Když o tom tak uvažovala, možná je dobře, že nezaměstnaní sedí radši doma. Povzdychla si. Nevěděla, co si má myslet. Vlastně se jí na to vůbec nechtělo myslet.

A tak se raději soustředila na to, jak zabije příštích několik hodin, než začne vyzvedávat děti ze školy. Co bude celé odpoledne dělat? Podívá se na nějaké video? Když byly děti ve škole, s provinilým potěšením sledovala epizody *Dynastie*, které si předtím nahrála. Snažila se na ně dívat už večer, ale nedokázala se soustředit. Děti pořád pokřikovaly, anebo ještě hůř – otravovaly s protivnými a nevhodnými otázkami. Clara byla jinak velmi trpělivá matka a donekonečna jim odpovídala na všechny možné dotazy a poznámky, které se týkaly panenek Barbie a kreslené postavičky Danger Mousse (ne, vážně jsem nevěděla, že Barbie se správně jmenuje Barbara Millicent Robertsová; ano, Barbie Millie se mi taky zdá roztomilejší; jasně, věřím tomu, že myšák Danger Mousse chodil do stejné školy jako James Bond, i když asi nebyli přímo spolužáci), ale vysvětlovat jim zápletku ságy bohaté rodiny z Denveru, která si vydělává těžbou ropy, bylo o moc těžší.

„Tatínek má taky něco společného s těžbou ropy?“ zeptala se hloubavě Joanna, když se naposled dívali na seriál společně.

„Ne, ty trdlo. Tatínek je bankéř,“ odsekla její starší sestra Lisa. Ačkoli je od sebe dělily necelé dva roky, zdálo se, že je to mnohem víc. Čtrnáctiletá Lisa už byla ve věku, který jí dovoľoval nosit martensky a malovat si černé linky na víčka, zatímco dvanáctiletá Joanna byla pořád nevinná holčička, kterou ze všeho nejvíc bavilo oblékat panenky.

„Asi by se měl přece jen na tu ropu vrhnout, protože pak bychom měli stejně velkou vilu jako Krystle,“ dodala Joanna a svojí poznámkou nezapřela ambici, že se chce jednou dobře vdát, třebaže to pronesla pisklavým dětským hláskem. Joanna žila pohádkou o Popelce.

„Myslím, že se máme dobře i tak,“ napomenula dceru Clara stejně, jako někdy napomínala sama sebe. „Žijeme v mnohem větším domě než řada našich přátel.“

„Ale co tam Krystle celý den vlastně dělá?“ prohodila Lisa zase od domácího úkolu.

Joanna pokrčila rameny. Zahálka té načančané ženské ji nevzrušovala. Ale vtom ji něco napadlo a s očima navrch hlavy se zeptala: „Víš, co nechápu? Jak může mít ten Blake dvě manželky!“

Clara se jí to pokusila vysvětlit: „Krystle byla původně jeho sekretářka, ale pak se s ní oženil. A Alexis byla jeho manželka předtím.“

„A teď je jeho co?“

„Bývalá manželka.“

„To prostě nechápu,“ zmateně prohlásila Joanna. V jejím poklidném a bezproblémovém světě uprostřed zeleného předměstí Wimbledonu to byly prázdné pojmy. Netušila, že jinde jsou rozvody běžná věc.

„Nejenže je jeho bývalá manželka, ale taky šéfuje firmě, která vydělává miliony dolarů, možná dokonce miliardy,“ zavřela Lisa a vyvrátila oči.

„Která manželka je ti sympatičtější, mami?“ vyptávala se Joanna dál.

„Krystle. Je taková trpělivá, klidná a vyrovnaná,“ odpověděla Clara, i když v duchu si říkala, že větší zábavu si v životě užívá Alexis. Druhá manželka byla neslaná nemastná a ani z poloviny nebyla tak zajímavá jako ta první, kterou obletovali mladší milenci. Ovšem Alexis Carringtonovou mohla Clara jen těžko předkládat dcerám jako vzor správné ženy. Takhle mluvit nesměla.

„A proč víc nehledají Adama? Kdyby někdo unesl mě, hledala bys mě pořádně?“ bázně se zeptal nejmladší Mark. Vlezl Clare na klín a ona si to teplé a heboučké tělíčko k sobě vděčně přitiskla.

„Jistěže, zlatíčko. Šla bych tě hledat až na konec světa.“

„Svět je kulatý, takže logicky žádný konec nemá,“ poznamenala Lisa.

„Je mu pět, Liso.“

„Tím spíš bys mu neměla valit do hlavy pitomosti,“ významně kývla Lisa hlavou směrem k Joanně a nespouštěla z matky chladný pohled. Clara věděla, že Lisa je velkým zastáncem toho, aby už Joanně rozmluvili romantické pohádky, kterým urputně věřila jako písmu svatému, a že matku nepovažuje pro věčně zasněnou Joannu za zrovna dobrý vzor.

To je s ní Lisa vážně tak nespokojená? Vždyť se Clara tolik snaží! Skoro pořád se chová správně a příkladně, třebaže chovat se nesprávně a nepříkladně je mnohem větší zábava.

Clara si byla přesto jistá, že je dokonalá žena a matka. To bez diskuze. Dům se skvěl čistotou, Clara vařila chutnou a zdravou domácí stravu, pečlivě žehlila všechno prádlo (dokonce i noční košile, spodničky a Timovy spodáry), ale Lise by se asi víc zamlouvalo, kdyby matka dělala nějakou kariéru. Kdyby chodila v saku s vycpávkami a důležitě nosila tlusté šatony. Když nastoupila Joanna do školy, Clara chvíli pracovala. Přes dávnou kamarádku ze školy si našla docela příjemné místo v BBC. Většinou tam jen něco psala na stroji a zakládala dokumenty do archivu, ale přece jen se aspoň na pár hodin dostala z domu a poznala zajímavé lidi. Až moc zajímavé. Nebezpečné. Po tomhle krátkém extempore už nechtěl Tim o práci pro Claru ani slyšet. Povídal, že pro ženy, které se starají o děti a o manžela, se pracovat nehodí, a měl pravdu. Málodky se vracel domů před devátou, někdy dorazil i mnohem později. Jak by to dělali, kdyby byli oba dva zaměstnaní?

Claru Lisin upřený pohled často znervózňoval. Dcera ji pořád sledovala. Clara měla podezření, že toho Lisa ví víc, než by měla. Ví i to, že Mark je dítě na usmířenou po tom... po té Clařině složité epizodě v BBC? Vyzdorovala si ho, potřebovala nějakou kotvu. Ví Lisa, že i když Clara odmítá dělat mezi svými dětmi rozdíly, je jí líp s Markem než s dcerami? Ne že by ho měla přímo radši než je. Tak to není. Jen je komunikace s ním mnohem jednodušší. Je to sebejistý a samostatný kluk, takový trochu „jiný“, zatímco holky víc podědily po ní samotné a ona se v jejich chování moc nevyzná, úplně jim nerozumí. Asi tu hraje roli i to, že lidi rádi srovnávají matky s dcerami – jestli má dcera větší smysl pro humor než matka, nebo jestli je naopak mnohem vážnější, hezčí nebo

ošklivější než matka, sebevědomější nebo naopak zakřiknutější a podobně. Cítila vůči dcerám mnohem větší zodpovědnost, zatímco u syna to tak kupodivu nebylo.

Navíc Mark přišel na svět v době, kdy už přestala být tak nevinná a naivní, takže snad i proto se už cítila v roli matky mnohem jistější. Když se narodila Lisa, bylo Claře teprve devatenáct, čili byla sama ještě dítě.

Pokus sledovat oblíbený seriál i s dětmi vzal definitivně zaslé, když se Joanna zeptala: „Proč není Steven ženatý? On se chce oženit s tím pánem? A smí se to vůbec?“

Po téhle otázce Clara odvelela všechny děti rovnou do postele.

Takže co s načatým odpolednem? Neměla už vůbec co na práci. K večeři uvařila chilli s bramborami ve slupce. Připravila ho v méně pikantní verzi, ale aby děti víc nalákala, upekla ještě nadýchaný čokoládový dort. Dobře věděly, že kdo po večeři neukáže prázdný talíř, nedostane moučník. Jejich pomocnice v domácnosti Rita převlékla všechny postele a povlečení teď viselo na šňůře a povlávalo ve větru. Tim Claře vyčítal, že je blázen, když uklízí a nenechá to taky na Ritě. Ale aspoň měla co dělat. A tak otřela prach ze svých porcelánových figurek – měla jich osmadvacet, takže nešlo o úplně zanedbatelný úkol – a pak se rozhlédla po obývacíku, do čeho by se mohla ještě pustit.

Byl dokonale uklizený a zařízený podle poslední módy: laděný v pastelových valérech smetanově bílé, broskvové a lososové, které se navzájem prolínaly a souzněly spolu. Její tchán jednou prohlásil, že si v jejich domě připadá jak ve francouzském bordelu. Usoudila tehdy, že jeho uštěpačnou

poznámku nechá bez odpovědi. Beztak v žádném bordelu nikdy nebyl. Anebo byl? Možná, že jo, koneckonců rodiče jsou taky jen lidé. Její tchán měl sklon k dost drsnému vyjadřování. Ještěže se Tim po něm nezvrhl.

Koberec měl světle béžovou barvu. Claře by se víc líbila smetanová, ale ta není moc praktická, hlavně při třech dětech, které v jednom kuse běhají dveřmi na zahradu a zpátky a nosí dovnitř bláto. Proto se rozhodla pro béžovou. Ale prosadila si světlou sedací soupravu s květinovým vzorem. Stačila jediná sklenice pomerančové šťávy a byla by zničená, a proto si sem děti nesměly nosit pití. Tapeta měla taky pastelový květinový motiv, ale trochu drobnější než ten na sedací soupravě. Sahala pouze do půli zdi a končila velmi zdobnou, téměř královsky impozantní bordurou. Horní polovina zdi byla vymalovaná broskvově oranžovou barvou s umně natupovanými šmouhami opalizující zlaté. Na to natupování byla Clara hrozně pyšná, protože ho dělala úplně sama, třebaže si na to podle Tima mohli najmout malíře pokojů. Ale ona to vzala jako výzvu. A když dílo dokončila, zůstalo málem víc barvy na jejím overalu a rukou než na zdi, ale kdykoli se na stěnu podívala, cítila uspokojení, protože to byla její práce.

Nad televizí visela krajinka s řekou mezi kopci. Clara si nepamatovala, kdo ji namaloval, ale originál kdysi viděla v Národní galerii a pak si v obchodě se suvenýry koupila tištěnou reprodukcí. Barvy na ní nebyly tak výrazné jako na originále, ale to Claře nevadilo, protože tlumené odstíny lépe ladily s ostatním zařízením pokoje. Ze stropu visely dva rozsáhlé lustry a až na ten tmavý a ohavný bar v rohu (který si prosadil Tim) byl obývací jinak dokonalý. Představoval salon,

o jakém Clara odjakživa snila. Ano, právě v takovém pokoji bude jednou trůnit jako paní domu, říkala si.

Úplně ten pokoj nenáviděla.

Povzdychla si a vzala do rukou rozhlasový týdeník. Jako obvykle ho celý pečlivě pročtena, jestli nepadne na jeho jméno. Za posledních šest let se tam objevilo dvakrát a ještě ho zahlédla v titulcích tří televizních pořadů. A pokaždé jí slastně zatrnulo v podbřišku. Není to zvláštní, že jen pouhé jméno dokáže mít na člověka takový účinek? Nelitovala svého rozhodnutí. K čemu by to bylo? Milenec pro ni znamenal komplikaci. Manžel byl velice laskavý. Dala přednost laskavosti před komplikacemi, nic jiného. Ale stejně jí trnulo v podbřišku.

Potěšilo ji, že našla v týdeníku článek o Harrisonu Fordovi. Panebože, toho chlapa nemůže vyhnat z hlavy od té doby, co ho viděla v prvním díle *Hvězdných válek*. Jak nosil tu pistoli proklatě nízko u boku! Při tom pomyslení se celá zatetelila a usmála. *Dobývatele ztracené archy* viděla dokonce dvakrát. Poprvé s Timem, ale pak šla do kina ještě sama. Timovi nic neřekla, protože by mu to připadalo pošetilé, ale ona si to ohromně užila. Sedět ve tmě sama se svými myšlenkami a představami. Drobná tajemství jsou přece v pořádku, nikomu neškodí. Drobná tajemství jsou povolena. Koupila si popcorn, ale nebyla schopná ho ani jíst. Ten Harrisonův klobouk! A v rukou bič..., ach. Ano, to by si nechala líbit.

Přečetla si celý článek, ale nenašla tam nic převratného. Harrison nemínil čtenářům prozradit, jestli to mezi ním a Karen Allenovou jiskřilo jen na plátně nebo i ve skuteč-

nosti. Ale on stejně není ten typ, který by to hlásal do novin. Právý gentleman o takových věcech mlčí.

Clara uložila časopis zpátky do stojánku a zamyslela se, jestli má smysl se převléknout do nové halenky, až pojedou vyzvednout Marka. Včera si ve zbrusu novém obchodě Next koupila lesklou stříbrnou halenku. Měla veliké balonové rukávy zužující se do dlouhé manžety s řádkou knoflíků, které se táhly přes celé předloktí. Byl to docela slavnostní kousek, vhodný spíš do restaurace nebo nočního klubu, ale Clara v poslední době skoro nikam nechodila, a tak se rozhodla, že si ho obleče aspoň ke škole. Nakonec nikdy neškodí, když vypadáte dobře, tím spíš, že je dneska čtvrtek. Ve čtvrtek vyzvedává Neila Todda jeho tatínek. Takový příjemný pán. A jak pozorný. Napadlo ji, jak by asi vypadal v klobouku. Dokázal by to taky tak rozbalit jako Harrison Ford?

STŘEDA 20. DUBNA 2005

3

Dean

„Deane? Telefonát z Evropy.“

„Že by Rogers?“ zakřenil se Dean a v břiše ho příjemně zašimrala vzrušující představa, že povýšení se třeba blíží.

Byl jedním z manažerů u velké nadnárodní reklamní agentury Q&A; nicméně chicagská pobočka agentury byla neoficiálně považována za mladší sestřičku té newyorské, což ambicióznímu Deanovi maličko sráželo jeho profesionální sebevědomí. Obě pobočky byly stejně velké, drahé a supermoderně vybavené. Obě měly zhruba stejný počet klientů. Jejich tvůrčí týmy vykazovaly podobnou kreativitu a získávaly všelijaká ocenění, ale když promluvila čísla (a na nich nakonec vždycky nejvíc záleží), ukázalo se, že v ziscích se tyhle dvě pobočky liší. Newyorská vydělává víc než chi-

cagská, a to už řadu let. Dean nevěděl přesně jak dlouho, ale každopádně po celou dobu, co pro Q&A pracoval. Štvalo ho to, ale teď si byl jistý, že se situace otočí.

Rogers byl ředitel mezinárodního marketingu jedné obří společnosti, která vyrábí cukrovinky. Posledních pět měsíců vedl Dean dvanáctičlenný tým k vítězství v tendru na reklamní kampaň této firmy. Očekávala se zakázka ve výši zhruba 132 milionů dolarů. To by byl pro pobočku obrovský kšeft a pro něj osobně veliký skok v kariéře. A manažer v New Yorku by měl po žížalkách. Dean věděl, že je mezi třemi vybranými kandidáty; úspěch už ležel na dosah ruky. A úspěch znamenal pro Deana úplně všechno. Byl víc než popularita, přátelství, a dokonce i víc než láska. V bonbonech a sušenkách se sice nevyznal – zajímala ho spíš auta nebo počítačové vychytávky –, ale byl si naprosto jistý, že jim nabídl geniální strategii a velice odvážný, vzrušující koncept. Naprostou bombu. Rogers byl právě v Londýně a probíral tam se svým mezinárodním týmem klady a zápory jednotlivých nabídek. Slíbil Deanovi, že zavolá hned, jakmile padne rozhodnutí. Dean nebyl žádný arogantní fouňa, spíš pragmatik. Měl za sebou velmi nelehký osud, na jaký by ho dnes nikdo netipoval. Teď chodil v obleku od Armaniho a řídil Audi TT. Bylo tomu tak proto, že už měl za sebou zklamání víc než dost, což mu vytříbilo úsudek. Nikdy zbytečně nehýřil optimismem, ale doufal, dokonce téměř předpokládal, že Rogers se rozhodne v jeho prospěch.

Pokud tu zakázku Q&A Chicago skutečně dostane, mohlo by mu to vynést slušné prémie. Za odměnu si zajede do Las Vegas. Užije si trochu nezávazné erotiky, zajde do klubu,

zahraje si. Kdo by se netěšil? Vždyť si to zaslouží. Na tomhle návrhu se hrozně nadřel. Bezpočet hodin strávil vymýšlením nosné strategie a bláznivých konceptů, ale navíc investoval spoustu času do budování přátelského vztahu s Rogersem samotným. Slib, že mu zavolá hned, jakmile bude rozhodnuto, padl v nočním klubu, kam ho Dean vzal. Ukázalo se, že Rogers v životě nebyl na striptýzu, a Dean prohlásil, že to je učiněný hřích.

„No nekecej!“ rozesmál se a poplácal Rogerse po rameni.

Rogers se nejdřív trochu cukal. „Ale výdaje za ten dnešek se doufám na faktuře za tu zakázku neobjeví,“ strachoval se. Deanovi ho přišlo líto, že je takový nepolíbený, a maličko jím opovrhoval, že nemá dost kuráže.

„V žádném případě. Tohle bude čistě můj osobní dárek, příteli. Jako chlap chlapovi. Kámoš kámošovi.“ Rogersovi to udělalo dobře. Bylo jasné, že stejně jako většina obchodníků vzhlíží k chlápčům od reklamy jako k pravým světákům. Hlavně k Deanovi. Dean je totiž jednička, říkají to všichni. Je vtipný a chrlí fantastické hlášky. A navíc skvěle vypadá. Má svaly, je rychlý a hodně vydrží. Už pátým rokem běhá chicagský maraton, a přestože je rok od roku pochopitelně starší, časy má čím dál lepší. On je ten typ, kterého chtějí mít všichni na večírku, a když se to Deanovi zrovna nehodí, mejdan se kvůli němu klidně odloží. Nebo stačí, aby ženě podržel dveře od výtahu a zeptal se: „Jedete nahoru, nebo dolů?“, a dotyčná už si touží nechat vytetovat jeho telefonní číslo na ňadra. Je prostě ten typ, jakým by chtěl v duchu být každý chlap.

Dean už skoro slyšel radostné řinčení výherních automatů. Drrr...cink! Ať žije Las Vegas!

„Ne, není to Rogers,“ odpověděla sekretářka Lacey. „Volají z nemocnice. Z Británie. Nemocnice královny Anny v Londýně. Stát jsem nezachytila.“

„V Británii státy nemáme,“ povzdychl si Dean. Jeho sekretářka je sice kočka, ale žádný génius. „Vezmu si to v kanceláři.“ Snad se proboha nic nestalo Zoe nebo jejím dětem.

„Pan Dean Taylor?“

„U telefonu.“

„Tady Kitty McGreggorová, sestra z Nemocnice královny Anny, Shepherd's Bush, Londýn.“

„Jde o moji sestru Zoe? Nebo její děti? Jsou v pořádku?“ vychrlil překotně.

„Ne, já volám kvůli panu Edwardu Taylorovi.“ Sestra měla lehký skotský přízvuk. Mluvila vážně, pevným a vyrovnaným hlasem.

Deanovi v první chvíli nedošlo, o kom je řeč. Ale nezmátl ho přízvuk, spíš to jméno. Patřilo jen do dávných, matných vzpomínek. Nezmiňovalo se ani šeptem, natož nahlas. Při vyslovení jména *Edward Taylor* se v Deanu Taylorovi probudila směsice strachu a nenávisti. Tak jako jméno *Macbeth* probouzí smíšené pocity v hercích. Symbolizuje neštěstí.

„Je mi to moc líto, pane Taylore, ale váš otec trpí rakovinou slinivky. Bohužel se rozšířila do dalších částí jeho těla a...“ Odmlčela se a pokračovala zjihlejší tónem. „A obávám se, že jde o poslední stadium. Už mu mnoho života nezbyvá. Myslím, že byste to měl vědět.“

„To musí být nějaký omyl.“

„Odhadujeme, že to potrvá ještě asi týden, možná méně. Zbývají mu spíš jen dny. O omyl určitě nejde.“

„Já ale nemluvím o diagnóze.“

„Ale jste Dean Taylor, ne?“

„Ano.“

„Syn Edwarda Taylora?“

„Zřejmě ano.“

„Pak je všechno v pořádku.“

„Ne! Není v pořádku, že by chtěl, abyste mi zavolala!“

Joanna

„Vůbec nemůžu uvěřit tomu, že za dvaasedmdesát hodin bude Martin už ženatý! *Ženatý!*“ vyjeknu zděšeně, aby vážnost situace pochopila i moje starší sestra, ale Lisu daleko víc zajímá, jaký si objedná moučník. Chápu: má tři děti a chodí do práce, takže když už může večer vypadnout ven, musí se držet plánu. Chce si pochopitelně užít co nejvíc a k tomu patří i něco sladkého na zub. Podařilo se nám urvat tenhle společný večer jen díky tomu, že teď dočasně u Lisy bydlím, a když se chce její manžel dostat k ovladači televizoru, musí mě vystrnadit ven, ať už s Lisou, nebo bez ní. No a tak se prostě nabídl, že pohlídá děti.

„Co myslíš, mám si dát čokoládové suflé, nebo tiramisu? Myslím, že spíš tiramisu,“ usoudí Lisa a sklapne desky jídel-

ního lístku, jako že má definitivně vybráno. Využívá toho, že jsem její sestra; před svými kolegy analytiky ze City by si tak staromódní moučník v životě nedala, zato se mnou si může klidně i nalít do kafe Baileys, když má chuť. Sestry takové věci promíjejí. Mám ji strašně ráda, ale teď mě neskutečně štve, protože se zarytě odmítá zapojit do debaty o svatbě mého bývalého přítele – zatímco já toho mám plnou hlavu a na nic jiného nemyslím. A tak to zkusím znovu a znovu. „Ani ne za tři dny! Přesně dvaasedmdesát hodin!“

„Přesně? Fakt dvaasedmdesát? Hele, já si nejsem jistá, jak se tam započítává časový rozdíl. Sobota odpoledne v Chicagu je jindy než sobota odpoledne tady, ne?“ šťourá se v tom Lisa. „K nim přijde odpoledne později, ne? Takže podle mě je těch hodin osmdesát.“

Zle po ní loupnu očima. „Mám dojem, že ti uniká to podstatné.“

„Myslíš?“ protáhne Lisa. Napije se bílého vína a předstírá, že ničemu nerozumí. „A co je podstatné?“

Vidím jí na očích, že té otázky vzápětí lituje. Celé naše povídání dnes večer mi připadá jako jedno velké déjã vu a Lisa si to určitě taky uvědomuje. A proto potřebuju, aby mě utěšovala.

„Že si měl vzít mě!“ zavyju nešťastně.

„Ne, neměl,“ řekne soucitně Lisa. Takhle si představuje utěšování?

„Ale měl! Vždyť mě požádal o ruku dřív.“ Já vím, že se chovám jako školačka, kterou někdo předběhl ve frontě na oběd, ale *já jsem tady stála dřív!*

„Ale tys ho nechtěla,“ namítne Lisa.

„Tehdy ne, teda asi. Ale teď jo! Teď JO!“ vztekám se.

Když říkám, že dnešní večer je hotové déjã vu, tak proto, že před třemi měsíci – kdy jsem dostala svatební pozvánku vyvedenou zlatým reliéfním písmem, abych přijela na Martinovu svatbu – jsme si s Lisou taky zrovna vyrazily ven. Tehdy jsem si jí vylila srdce a ona mě obvinila, že překrucuju minulost. Toho večera jsem se stejně jako dnes rozhořčeně utápěla v sebelítosti. Nejdřív jsem se sice snažila ze sebe tlačit věty, které se ode mě čekaly, takže jsem předstírala, jakou mám radost, že se Martin „posunul dál“ a poznal jinou holku, do které se zamiloval a rozhodl se s ní oženit. Jenže pak jsem vypila pár skleniček vína a začala jsem to motat. Do dotyčné se nezamiloval, ale prostě usoudil, že si ji vezme. Když jsem to opakovala potřetí (po téměř vypité láhvi červeného), už jsem z toho udělala, že „se nějak moc nakvap žene do chomoutu“ a opakovaně jsem blekotala, že je to určitě „mně natruc“.

„Hele, od vašeho rozchodu už uběhlo skoro pět let. A tak se nedá říct, že by se ženíl až tak moc nakvap,“ poznamenala Lisa klidně (až mě tím trochu naštvála).

Hodila jsem po ní zlostným pohledem. „Jasně, ale Martin se s tou ženskou seznámil teprve před půldruhým rokem!“ To jsem se doslechla od našich společných přátel, kteří mi jako spojnice mezi Amerikou a Londýnem ještě zůstali. „Jen rezervovat si kvalitní hotel, kde se má svatba konat, trvá půldruhého roku! Takže jeho snoubenka musela hodit rezervaci hned ten večer, co se poznali!“ odsekla jsem.

„Někdo ví hned od začátku, že s tím druhým chce zůstat na celý život, a pak není důvod moc váhat.“

Tohle obvykle říkám já, takže jsem se s ní těžko mohla přát. Namísto toho jsem navrhla, abychom si koupily další láhev. Ten večer skončil velice špatně. V opilosti jsem zavolala jinému bývalému příteli a strávila s ním bouřlivou noc, abych si trochu spravila náladu. Lisa si o mě dělala dost starosti, když mi pomáhala do taxíku.

„Připomínáš mi trochu medvídka Paddingtona,“ prohlásila znepokojeně.

„Copak? Jsem taky tak roztomiloučká?“ nadhodila jsem a ze všech sil se snažila srozumitelně artikulovat.

„Spíš tak bezradně a smutně koukáš jako on,“ povzdychla si. „Mám sto chutí ti připnout na kabát cedulku: *Postarejte se o tohoto medvídka. Lidi se mu smějí a on se bojí, že jednou umře sám, a tak je nešťastný.*“ Lisa se nutila do úsměvu, ale já věděla, že to vlastně myslí úplně vážně.

„Zbytečnost. Nejsem si jistá, jestli všichni moji bývalí umí vůbec číst,“ zavtipkovala jsem. Ale byl to chabý pokus o vtip, protože s Lisou obě dobře víme, že po Martinovi jsem při výběru kluků neměla žádné přehnané požadavky. Lisa dokonce jednou prohlásila, že mým oblíbeným typem je „animální křupan“. Rozhodně nikdo tak jemnocitný, aby se zajímal, jaké pohnutky mě vedly k tomu zničehonic mu zavolat a vyspat se s ním. Prostě jen chytil příležitost za pačesy. Ta noc tehdy dopadla přesně, jak se dalo čekat. Užila jsem si lehkomyšlného sexu s lehkomyšlným chlapíkem, a když jsem se ráno vzbudila, bylo mi ještě hůř než předtím. Zůstaly mi další šrámy na duši.

Lisa mě vytrhne z myšlenek a řekne: „Joanno, nezapomeň, že to tys dala Martinovi kopačky.“ Vezme mě za ruku

a stiskne mi ji. „Stejně jsi do něj nebyla zamilovaná,“ dodá statečně.

„No, nebyla, ale...“ Nedokážu se přinutit, abych přiznala, že teď, když mi je pětatřicet, vlastně mi táhne na šestatřicet, což už je jen krůček od čtyřicítky, bych tak přecitlivělá nebyla. Za těch pět let se toho seběhlo tolik! Začalo to hned dva měsíce po rozchodu s Martinem. Jenže teď dokážu myslet už jen na to, že jsem od té doby absolvovala sedmnáct svateb a na stole mám pozvánku na tři další. V duchu si pořád opakuju, že „Martin byl hodný, vysoký a solventní“.

„A byla s ním nuda. Věčně sis stěžovala, že nemáte žádné společné zájmy.“

„Třeba by mě jeho koníčky začaly bavit,“ namítám sveřepě.

„Vsadím se, že už si ani nepamatuješ, jaké koníčky měl. Než ti poslal tu pozvánku, léta jsi po něm ani nevzdechla.“

„Každý rok jsem mu poslala přání k Vánocům.“

„To posíláš všem svým bývalým klukům. Upřímně řečeno netuším, jak to můžeš stihnout a proč to vůbec děláš. Musíš začít už v říjnu, ne?“

„Hahaha, moc vtipné.“ Chtěla tím říct, že za poslední roky jsem střídala partnery jako ponožky. Jenže co člověk, to názor. Některým mým kamarádkám, které jsou vdané třeba dvanáct let nebo i déle, to připadalo vzrušující, jiným zase, že se normálně kurvím. A moji maminku to neskutečně trápilo.

„Nechápu, proč tě vůbec pozval,“ dodá Lisa.

„Aby se mi pochlubil?“ hlesnu nešťastně. „Nebo si třeba jeho snoubenka pozvala zástup bývalých milenců, tak jí chce dokázat, že on taky někoho měl.“ Obě malomyslně koukáme

na naleštěnou desku stolu. Ani jeden z důvodů není zrovna lichotivý. Ale najednou mě napadne něco zajímavějšího: „A co když je to SOS?“

„Co?!“

„Třeba volá o pomoc!“

„A že by ji chtěl zrovna od tebe?“

Jejího pitomého úžasu si nevšímám. „Proč ne?“

„Protože...“

Nenechám ji domluvit. Nechci to slyšet. Lisa nesmýšlí o citových záležitostech stejně jako já. Nebo aspoň o mých citových záležitostech. Začínám se nad svým nápadem tete- lit radostí. „Třeba chce, abych přijela a přede všemi v kostele vznesla námitku, proč se ta svatba nemůže konat!“

„Přestaň, Joanno! Děsíš mě.“

„Je to možné!“

„Ale nepravděpodobné. U někoho jiného by mi taková myšlenka připadala úžasná, ale protože jde o tebe, skončilo by to spíš tragédií. Vzpamatuj se, sakra! Prostě se s tím smiř, Martin zkrátka žije dál.“

Nenávistně na ni koukám. Jak může být tak bezcitná! Přitom si nejspíš myslí, bůhvíco soucitného mi neřekla. Odvrátí oči a je jí trapně za nás obě. Pak mě vezme za ruku a zase mi ji lehce stiskne. Odtáhnu se, aby si nemyslela, že mě tím uchlácholí. Zhluboka se nadechne a pomalu, opatrně dodá: „Joanno, i když nerada, musím tu trpkou pravdu říct za tebe. Ono se totiž vůbec nic nezměnilo. Martin se sice bude ženit, ale to ani náhodou neznamená, že byste se teď k sobě hodili líp než tehdy. To přece nedává žádný smysl. Teď má rád jinou holku. Nemůžeš mu to prostě ze srdce přát?“

Můžu? Dokážu se ještě radovat ze štěstí někoho jiného?

Zní to asi hrozně, ale zřejmě ne. Kdybych to před Lisou řekla nahlas, byla by ze mě znechucená a nejspíš bych si musela zaplatit večeři, a tak se kousnu do rtu a dělám se lepší, než ve skutečnosti jsem. Taková, jaká jsem bývala dřív, než jsem otupěla ze záplavy kratičkých, bezvýchodných vztahů. V šeru restaurace se svůdně leskne Lisin snubní prsten. Je vdaná čtrnáct let. Šťastně vdaná a je na to náležitě pyšná. Chápu, že se vůbec nemůže vžít do mé situace. Když byla v mém věku, měla dvě děti a třetí čekala, a přitom třeba v pubertě nikdy o vdavkách a o rodině nemluvila. Pořád byla samá škola a kariéra. Neví, jaké to je být smutný, osamělý a trápit se výčitkami svědomí jako já. Docela určitě nevidí svůj život jako dlouhou chodbu plnou zavřených dveří s cedulkami *Promarněné příležitosti*, *Výčitky* a *Ztracené naděje*, kolem kterých by bezcílne procházela. Já mám dojem, že tou chodbou chodím už pěkně dlouhou dobu. A nemůžu jí to říct. Je to hrozné. Strašně ponižující.

Lisa si nemyslí, že zasloužím nějakou útěchu, protože jsem opravdu Martina odkopla. Ale upřímně řečeno je to někdy pro mě o to složitější, místo aby to bylo jednodušší. Trápí mě o moc horší výčitky. Hrozně jsem to zvorala, byl to tak báječný chlap. Ideální manžel, jakého by si přála každá. Jakého by si každá zasloužila. Teď to vím. Všichni moji známí žijí v manželství nebo v trvalém vztahu, a protože už mají partnera, nebaví je chodit ven a poznávat nové lidi (nové chlapy v mém případě, pochopitelně). Obzor se zužuje. Dřív jsem se každý týden seznámila se spoustou lidí: na univerzitě, po barech, v nočních klubech a potom v práci.

Jak roky plynuly, příležitostí ubývalo. Kamarádi ze školy se rozprchli, většina z nich už někoho má a ani by je nenapadlo vytloukat hospody a dávat se do řeči s cizími lidmi, jak jsme to dělávali kdysi. Těžko můžu jít sama do baru. Do nočního klubu už vůbec ne, tam dokonce ani se zástupem fanoušků. Už tam totiž kralují holky, které by bez nadsázky mohly být moje dcery. Pomalu tam bojuju s nutkáním je napomínat, aby ta svoje heboučká dívčí tělíčka schovaly do kabátu nebo si zapnuly halenku až ke krku. A nejstrašnější ironií osudu je to, že pracuju v časopise pro nevěsty, takže prožívám nejen soustavnou trýzeň z cizích svateb, ale jak si snadno domyslíte, taky z výhradně ženského pracovního kolektivu.

Snažím se nacházet i jiná místa, kde bych se mohla seznámit. Fakt. Já to nevzdávám. Chodím cvičit do fitka, zapsala jsem se na večerní kurzy francouzštiny (protože, jak všichni víme, francouzština je strašně sexy jazyk) a každé druhé úterý chodím na wimbledonskou radnici do kroužku salsy, abych si trénovala flirtování. Pak zůstávám na noc u našich. Já vím, že když přespím u rodičů, sníží to moji šanci na divokou noc vášní, ale lasagne mojí maminky jsou nepřekonatelné a je těžké jim odolat. Na všech výše zmíněných akcích jsem se seznámila s mnoha lidmi, ale s žádným *svobodným* chlapem, takže se to mívá účinkem. Všude chodí většinou ženské, které si taky chtějí někoho najít. A zatímco s nimi navazuju přátelství velice lehce, protože jsou usměvavé a není jim cizí zajít po kroužku na sklenku bordeaux nebo margarity, mám dojem, že ony zase snadněji nacházejí toho životního partnera. Každou chvíli se některá z nich vdává! Jedna po

druhé odpadávají. A odtud tedy ten nemravný počet pozvánek na svatbu, které pravidelně dostávám.

V jejich podání vypadá hledání lásky jednoduše. Jako kdyby jim stačilo jen usoudit, že nastal čas zahrnout, a prostě to udělají. No a pak následuje neměnný rituál. Novomanželé mě začnou zvát na návštěvy, kam pozvou i nezadaného kandidáta z řad jejich kamarádů a kolegů, nebo mě s ním rovnou pošlou na schůzku naslepo, jenže kdovíproč jsem mezi nimi ještě nenarazila na žádnou spřízněnou duši. A tak zatímco s mladou paní se přátelím dál, ženichy mi postupně dohazovat přestává. Nakonec spolu zase jen vyrážíme na dámské jízdy, kde celý večer rozebíráme moje milostné neúspěchy, a když to začne být moc depresivní, vybíráme nádobí do její nové kuchyně.

Co to se mnou je?

Mám smysl pro humor (nejenže si to dávám na osobní profil do seznamek, ale dokonce je to i pravda), jsem hodná, ohleduplná, empatická a vím o sobě, že jsem velkorysá. Myslím, že je se mnou legrace, pokud to člověk o sobě může sám říct. Víím, že mám řadu zajímavých, zábavných a věrných přátel – jejichž náklonnost si udržuju bezmeznou oddaností a taky tím, že si pamatuju, kdy mají jejich děti narozeniny –, ale současně mám taky nekonečné zástupy nevěrných, nezodpovědných a protivných bývalých partnerů, za což si můžu sama, protože čím jsem zoufalejší, tím horší týpky si vybírám.

Vypadám mladší, než ve skutečnosti jsem. V horším osvětlení by mi hádali klidně jen třiatřicet, ze zadu dokonce ještě méně, protože se snažím brzdit v jídle a hezky se oblékat,

abych působila co nejlepším dojmem. Mám dlouhé tmavé vlasy a velké hnědé oči s hustými řasami. Odjakživa jsem si myslela, že na mně jsou nejkrásnější právě ty oči, ale teď už si nejsem tak jistá, protože z nich začínají na každou stranu prýštit rozeklané vrásky. Zvažuju botox, ale kdykoli to nahodím mezi kamarádkami nebo před svou sestrou, válejí se smíchy a odbydou mě, ať si klidně dám ještě deset let pohov. „Vždyť jsi ještě dítě,“ říkává Lisa a já si nikdy nejsem jistá, jak to myslí.

Dítě snad už nejsem, ne? Bude mi šestatřicet, to je blíž ke čtyřicítce než ke třicítce. Čísla mluví jasně.

Zajímavé je, že já jsem se vždycky strašně chtěla vdávat. Spousta lidí vám tvrdí, že manželství je přežití, nikdo se ženit ani vdávat nechce, protože to člověka omezuje, svazuje a nevím co ještě, ale já jsem s manželstvím odjakživa počítala. Moji rodiče oslaví tento víkend už osmatřicet let šťastného manželství. Jsou můj vzor. Jejich život je spokojený, naplněný a oni dva k sobě nerozlučně patří. Lisa s Henrym jsou spolu taky, co paměť sahá, jak už jsem říkala. Dokonce i můj mladší bráška Mark už je tři roky ženatý. Noviny jsou plné rozvodových statistik a pesimisti hořekují, že Spojené království je v rozkladu, protože manželství lidem vydrží kratší dobu než účes od kadeřníka, ale já tuhle zkušenost nemám. Někdy se mi zdá, že znám jenom samé vdané a ženaté lidi.

Usiluju o vdavky už víc než polovinu života. Když mi bylo šestnáct, uprosila jsem rodiče, aby mě nechali postoupit do šestého ročníku, kam v té době teprve začínali přijímat holky, protože mi šlo o to ještě před maturitou poznat co nejvíc kluků. Než jsem nastoupila na vysokou, u všech univerzit

jsem si nejdřív proklepla, kolik berou holek a kolik kluků, a to i na jednotlivé obory. Pochopitelně jsem nebyla tak naivní, abych si myslela, že v redakci časopisu Milující nevěsta potkám nějaké mužské, ale když jsem tam nastupovala, byla jsem zasnoubená s Martinem, takže jsem zrovna nikoho nepotřebovala. Měla jsem vybráno. Nebo jsem si to aspoň myslela. Když si vzpomenu, kolik úsilí a snahy jsem při hledání životního partnera vynaložila, připadá mi vyložene divné, že jsem to nakonec tak zpackala a zůstala zatím sama.

Jasně, dělám chyby. Táhne mě to k nemožným týpkům, kteří obvykle netouží po ženění. Fatálně mě přitahují frajeři s ostře řezanými rysy, super oblečením a neodolatelnýma očima. Sexy samečci, kteří nejsou k mání. Zklamaní a rozvedení. Dokonce mě bohužel přitahují i ženáci, kteří na svůj stav rádi zapomínají a vzpomenu si až ve chvíli, kdy jim zavolá manželka, anebo – jak se mi stalo v jednom mimořádně potupném případě – mě najde ve své posteli. Mizerové a lháři se na mě lepí jako vosy na bonbon. Krasavci, co svléknou ženskou pohledem. Prostě úplně nevhodní a nesprávní chlapi.

Je to problém.

Takový vztah obvykle vydrží sotva pár měsíců nebo dokonce jen týdnů. Horší je, že já to na začátku nikdy nevidím černě! Vůbec ne! Vždycky jsem zase plná optimismu a do každého vztahu jdu naplno. Jsem beznadějná romantička. Lisa ovšem tvrdí, že jsem spíš beznadějná než romantička. A že jsem snad už dost stará na to, abych se konečně poučila ze starých chyb. Jenže já se nepoučím nikdy. Vyslechnu ji, vážím si jejího názoru a sama bych něco takového poradila ka-

marádce, ale prostě nejsem schopná to použít. Když potkám někoho nového a on nereaguje moc vstřícně na otázky, co si myslí o lásce, tak mě vůbec nenapadne, že je třeba ženatý a má dvě děti. Omlouvám ho sama před sebou, proč odpovídá jednoslabičně a nechce kápnout božskou. Copak by opravdu nemohl truchlit po nějaké tragické události? Co když jeho poslední holka umřela? Nebo je ještě panic, protože se léta staral o umírající tetu? Nebo svoji poslední holku šíleně miloval, ale pak se z ní stala lesba... Takové věci se stávají. Třeba ne často, ale každopádně najdete plno důvodů, proč se chlapovi nechce do vysvětlování.

A pak asi trávím moc času fantazírováním, jak bych ho mohla zachránit. Jak bych ho já – já jediná! – mohla vrátit zpátky do života a zaplnit jeho svět láskou, která bude lepší, hlubší a smysluplnější, než si umí představit. Pochybuju, že jsem jediná, kdo tohle dělá.

Vždycky začínám sexem.

Asi je divné, že to o sobě říkám, ale myslím, že v sexu jsem fakt dobrá (což mi zvednutým palcem potvrdily spousty chlapů; no, vlastně to nebyl zvednutý palec, ale vy mi rozumíte). A chlapi mají rádi sex, a proto mi připadá normální tím začít. Ani bohaté zkušenosti mě nepoučily, že vztah, který začíná sexem, se většinou nikam dál neposune.

Martin je jiný. Není to žádný mizera. Je to seriózní a spolehlivý člověk. Chodila jsem s ním čtyři roky a byl to opravdový vztah. Nešli jsme na to hopem. Zpočátku jsme byli šťastní... nebo aspoň spokojení. Martin je normální chlap, a tím se liší od mých ostatních bývalých partnerů. Je hezký (máma to vždycky zdůrazňovala, i když mně se víc líbí

tmavovlasí modroocí, a Martin je hnědooký blondák). Na rozdíl od mnoha mých partnerů – před ním i po něm – měl vždycky práci. Když jsme spolu chodili, tak vlastně zažíval raketový vzestup kariéry. Z analytika se vypracoval na manažera a dotáhl to až do vedení firmy pro managementové poradenství. Lisa mi pořád vysvětlovala, že je hloupé mu vyčítat dlouhé přesčasy a to, že má práci snad raději než mě. Jasně, chlapi, kteří chtějí založit rodinu, tohle dělávají běžně, protože vědí, že musí být úspěšní a vydělat dost peněz. Ale já si přála, aby někdy přišel domů tak, jak slíbil, aby si vzal na moje narozeniny volno a aby vypnul ten zatracený mobil, když spolu vlezeme do postele.

Ale stejně se schylovalo ke svatbě. Když jsme spolu randili dva roky, sestěhovali jsme se. A po roce společného bydlení mě v den mých devětadvacátých narozenin Martin požádal o ruku a já řekla ano. Počítali jsme, že se vezmeme na moje třicetiny. Respektive den předtím, abych mohla říkat, že jsem se vdala ještě před třicítkou. Začali jsme s Martinem, mámou a celou mojí redakcí chystat velkolepou svatbu. Nechyběly bílé holubice, čokoládové fontány a sochy z ledu. Myslela jsem si, že mám všechno, co jsem chtěla, až jsem si jednoho dne uvědomila, že už ho nemiluju.

Předtím jsem ho milovala.

Asi.

Každopádně jsem ho měla ráda. Ale že by se mi z něj rosililo čelo (nebo něco jiného), to ne. K tomu závěru jsem došla na poslední zkoušce svatebních šatů, pouhé dva týdny před dnem D. Jo, hloupé načasování, to bylo odjakživa moje.

Ale teď, teď se mi žene hlavou, že jsem se třeba spletla.

Ty čtyři roky, co jsme strávili spolu, byly pro mě důležité. Hodně mi daly. Když jsem s ním začala chodit, byla jsem bezstarostná pětadvacítka; a když jsem vracela poslední nepotřebné svatební dary, všimla jsem si, že skoro všichni moji známí už založili rodinu. A co teprve potom. Proč čas tak rychle letí? Ujel mi vlak. Martin byl pro mě možná ten jediný pravý muž a já jsem tehdy před zrcadlem v krejčovském salonu jen zpanikařila, jak se to před svatbou stává. Zdálo se to jako rozumné vysvětlení, protože od té doby už jsem nikoho lepšího nepotkala. Anebo jo, ale buď byl zadaný, nebo jsem se mu nelíbila.

Sedím v restauraci se starší sestrou, cucám víno a jím tiramisu, alkohol mi začíná zatemňovat mozek, šíří se mi do rukou a do nohou a mně dochází, že jsem zřejmě promarnila osudovou šanci.

Prostě jsem to všechno totálně posrala.

ČTVRTEK 21. DUBNA 2005

5

Dean

„Nenávidím tě?“ zašeptal Dean spícímu starci do ucha. Vždycky si myslel, že odpověď na tuhle otázku zná. Co pamatoval, tak si byl jistý. Ano, nenáviděl Edwarda Taylora, řečeného Eddie. Ano, dřív svého otce nenáviděl.

Ale dnes?

Jeho otec umíral, přerývaně dýchal, v hrudi mu chrčelo, tvář měl popelavě šedou a voskově lesklou jako orosený sýr a oči zavřené. Dean si s překvapením uvědomil, že k nenávisti v tuhle chvíli nedokáže sebrat dost sil. Scvrklý a vrásčitý starý člověk, který spal na nemocničním lůžku, vůbec nepřipomínal otce z Deanových vzpomínek. Tehdy byl mužný a zdravý. A krutý. Otec, kterého si pamatoval, nosil delší vlasy, černé jako havraní peří. Opalizovaly až do modra. Ten-

hle Edward Taylor byl téměř holohlavý a chomáčky vlasů, jež mu na hlavě zbývaly, svítily snad ještě jasnější bílou než nemocniční povlečení. Kůži na lebce hyzdily stařecké skvrny. Působil tak křehce.

Dean si matně vzpomínal, jak býval Edward Taylor na svoji hřívu pyšný. Dokonce si možná vybavoval, že se otec prohlížel ve všech lesklých plochách, kolem nichž šel: v zrcadle na chodbě, ve zpětném zrcátku, ve výkladní skříni i v naleštěné lžičce. Dean si byl skoro jistý, že si to pamatuje, ale současně mohlo jít o něco, co mu kdysi dávno vyprávěla matka nebo prateta a on si to přetavil do vlastních vymyšlených vzpomínek.

Ale je taky klidně možné, že si to celé vymyslel.

Chyběly mu reálné podklady – otec nebyl doma, nepsal ani nevolal –, a tak se Dean uchýlil k tomu, že si prázdná místa vyplňoval po svém. Dělal to spoustu let a postupně získala jeho zbožná přání a představy tak hmatatelné obrysy, až se mu prolnuly se skutečností. Neměl se vlastně skoro o co opřít. Otce prakticky neznal, protože rodinu záhy opustil. Dean se vždycky musel až smát, že ho jako dítě trápila nepřítomnost někoho, kdo s nimi nikdy pořádně nežil. Jakto? Vždyť to nebylo vůbec fér! Vyrostl a netušil, jestli jeho otec voní cigaretami nebo vodou po holení. Nevěděl, jestli mluví mile, přísně nebo jestli lidem netrpělivě odsekává. Jenom odhadoval, kterému fotbalovému týmu fandí. Jako kluk usoudil, že to je Fulham, protože tátové všech jeho kamarádů fandili právě Fulhamu. Prošel si i obdobím – které trvalo dva, možná dva a půl roku –, kdy si nenechal ujít jediný zápas Fulhamu v televizi a bedlivě pročesával pohledem tribuny,

jestli tam náhodou, čistě náhodou nezahlédne někoho, kdo by mohl být podle podoby jeho tatínek. Napínal zrak a pátral po hřívě černých vlasů, strništi a projmutém manšestrovém saku, i když móda mezitím pokročila a jeho otec tou dobou nejspíš už nosil vytahané svetry a džíny s dírami v grunge stylu Nirvany.

Eddie kdysi býval tak veliký, mohutný a silný. Ne snad, že by působil jako spolehlivá skála, to vůbec ne, ale byl prostě kus chlapa. V jedné z mála vzpomínek, jejíž pravost si byl Dean jistý, figurují široká ramena jeho táty, která se sotva vešla mezi zárubně. To bylo tehdy, když od nich odcházela. Otevřel dveře, chodbu zaplavilo oranžové světlo pouliční lampy a rozlilo se po podlaze. Pak ho zastínila jeho postava, otec překročil práh a odešel z domu. Pospíchal. Dokonce se na chodbě ani nemrkl do zrcadla. Dean se za ním díval ze schodiště.

Teď zápolil s tím, aby toho zuboženého starého člověka před sebou zkonfrontoval s historkami, které si o něm celý život spřádal, a s nadějemi a záští, kterou ztělesňoval. Z hrozivého stínu zbyl jen umírající muž. Žádné ďábelské rohy. Dean odolal pokušení nadzvednout příkrývku a podívat se, jestli nemá drápy, ocas nebo něco podobného.

Jak Dean dospíval, přestal po otci nesmyslně pátrat a truchlit. Zůstalo po něm prázdno, které se nedařilo zaplnit kusými vzpomínkami, a tak ho namísto toho zavalil tou jedinou a hlavní informací, kterou věděl naprosto jistě: Eddie Taylor opustil ženu, syna a dceru a už nikdy se jim neozval. Celých devětadvacet let. Stesk se změnil v zatrpkllost a ta nakonec v nesmiřitelnou nenávist.

Co tady Dean vlastně dělá? Jestli Eddieho Taylora tak strašně nesnáší, co tu tedy pohledává? A jestli ho nenávisť přešla a už je mu ten člověk jen lhostejný, pak se tím spíš zdá divné, proč za ním přijel. Vždyť se za ním vypravit vůbec nechtěl! Mohla za to jeho sekretářka Lacey. Když zavolala sestra z nemocnice, položil telefon a chtěl se znovu pustit do práce. Díky za informaci, ale život ani smrt Edwarda Taylora neznamená pro Deana Taylora ani to nejmenší.

Jenže se toho chytila Lacey, která se v práci zřejmě strašně nudila. A ta všechno nafoukla a udělala z toho velkou věc. Vrazila do kanceláře hned, jak hovor skončil.

„Poslouchala jsem,“ prohlásila a ani se nezačervenala, natož aby se omlouvala. Lacey byla droboučká, neměřila ani metr šedesát, všechno na ní bylo drobné a útlé: pas, nohy, ruce; jen ty svoje zelené oči měla veliké a taky ňadra. Vypadala jako obživlá figurka z kresleného japonského seriálu. Panenka, s jakou by si rád pohrál každý chlap, a protože si toho byla dobře vědoma, nelámala si moc hlavu s etiketou, protože jí vždycky všechno prošlo. I Dean by se s ní docela rád někdy zapomněl, pokud by se ovšem potkali někde jinde než v práci. „Sestra povídala, že tvůj táta... tento... umírá. To mě strašně mrzí.“ Podařilo se jí ty veliké oči vykulit ještě víc. Deanovi připadalo, jako by na něj svítily dva reflektory.

„Jo.“

„To je ale hrozné!“

„Ani ne.“

Lacey zmlkla. Viděla v televizi spoustu debilních reality show a pochopila, že přišla její chvíle. Rychle se vrátila ke svému stolu a za deset minut byla zpátky u Deana v kanceláři.

„Tak, rezervovala jsem ti na dnešek letenku v 16:05 z letiště O'Hare. Na Heathrow přiletíš v 5:55. Nevěděla jsem, který hotel ti mám objednat. Ten v Covent Garden jako vždycky, nebo chceš něco blíž špitálu? Kde vlastně je? Ale Anglie není moc velká, ne? Londýn bude ještě menší, takže to bude asi odevšad celkem blízko, že jo?“

„Cože?!“ Dean na svoji sekretářku nevěřičně zíral.

„Když ti to letí až v 16:05, budeš mít ještě plno času zajet domů, naházet do tašky pár věci a frčet na letiště.“

„Ale já nikam nepoletím.“ Dean se obrátil zpátky k počítači, protože Laceyin pohled už se nedal vydržet.

„Jasně že poletíš. Umírá ti táta.“

„To zvládne i beze mě,“ odbyl ji Dean a neodpusť si ještě poznámku: „K životu mě taky nepotřeboval.“

Kdyby si to líp rozmyslel, muselo by ho napadnout, že Lacey po takovém poodhalení šéfovy slabší stránky lačně skočí. Věděla o jeho soukromí víc než běžný spolupracovník – musela totiž často vyřizovat telefonní hovory se zklamanými ženami, které doufaly, že jim Dean zavolá, jak slíbil. Co se týká žen a vztahů celkově, byl to nenapravitelný ničema. Užít si a odkopnout, to bylo jeho heslo. Kolik už touhle kanceláří prošlo nešťastnic, které předstíraly, že měly jen cestu kolem (no jasně, v louboutinkách na vražedných jehlách). Každá doufala, že s ním bude moct aspoň prohodit pár slov, nebo že si s ní v poledne skočí aspoň na sendvič. Ale Dean po každé sekretářce nařídil, ať se jich nějak zbaví. Ano, přesně tak to říkal: nějak se jí zbav. Lacey nesčetněkrát telefonovala do restaurací, aby tam Deanovi na večer zamluvila stůl nebo aby naopak rezervaci zrušila, takže věděla, že neustále s ně-

kým chodí. Často ji taky poslal pro novou košili, aby se mohl převléct, takže si domyslela, že mívá rande i během dne, ale málokdy se stejnou ženou. S žádnou nevydržel déle než pár týdnů.

Lacey nedokázala pochopit, proč se jinak tak slušný chlap – podle všeho navíc inteligentní – a milující bratr a strýček takhle chová. Proboha, vždyť máme rok 2005! Střídání partnerů není v módě a naopak se cení vážné vztahy. Copak to Dean neví? V každé správné reality show se dozvíte, že když má někdo emocionální problém, tak za tím vždycky něco vězí. Lacey se docela ulevilo, že i u Deana konečně objevila první náznak traumatu z dětství, protože se jí nechtělo věřit, že by byl její šéf jen prachsprostý kurevník. Takže v tom hraje roli vztah s otcem a Dean to dokonce naznačil nahlas! Lacey usoudila, že to neznamena nic jiného než volání o pomoc. A její povinností je ho zachránit. I když je malá, má sílu, kterou není radno podceňovat.

„Už jsem oznámila řediteli, že jedeš za Rogersem. Že tě chce představit svému mezinárodnímu týmu. Poletíš v business třídě a náklady jdou na firmu. A nemusíš mi děkovat, radši mi v duty-free kup flakonek L'Interdit od Givenchy. Tady se těžko shání.“

Deanovi nakonec připadalo jednodušší kapitulovat než celý Laceyin plán rušit. Deanův šéf byl nadšený, že se zakázka tak slibně rozvíjí, a Dean neměl sílu mu vysvětlovat, jak se věci ve skutečnosti mají.

Na návštěvu za otcem se rozhodně nechystal. Ale u Rogerse by se zastavit mohl, to nikdy neuškodí. Možná by to mohlo skutečně zhoupnout jazýček vah ve prospěch vzájem-

né smlouvy. Navíc by si zajistil alibi pro případ, že by si jeho služební cestu chtěl někdo zkontrolovat. A taky by zajel za svou sestrou

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!